

Thời Gian Hạnh Phúc

Contents

Thời Gian Hạnh Phúc	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	3
4. Chương 4	4
5. Chương 5	5
6. Chương 6	7
7. Chương 7	8
8. Chương 8	9
9. Chương 9	11

Thời Gian Hạnh Phúc

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại, thanh mai trúc mã, tình yêu sau ly hôn, HEEditor: Diệp Tử ViNữ chính là Tương Hạnh Phúc, thể n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thoi-gian-hanh-phuc>

1. Chương 1

Hạnh Phúc vừa gọi điện thoại vừa đi trên đường, đang định vươn tay đón một chiếc taxi, bỗng dừng nghe được tiếng động cơ xe máy phía sau, hình như phát ra từ bên trong con phố nhỏ sau lưng thì phải. Ánh đèn xe máy quét thẳng vào khiến Hạnh Phúc không mở được mắt, không đợi cô phản ứng lại thì nó đã chạy vụt qua. Hạnh Phúc lão đảo ngã ngồi xuống đất, di động cũng bị văng ra thật xa, ban đầu còn tưởng mình bị xe máy quét, nhưng lúc giãy dụa đứng lên mới biết thì ra không phải, thực ra là túi xách đã bị cướp đi. Chiếc xe máy ban nãy đã sớm không còn thấy bóng dáng. Đầu óc Hạnh Phúc tê tê, nửa ngày cũng chưa phản ứng lại được, chuyện cướp giật rồi bỏ chạy trong truyền thuyết hóa ra là diễn biến như vậy.

Tiền mặt trong ví không nhiều, quan trọng là mấy phần tư liệu cùng thẻ tín dụng thôi. Hạnh Phúc cảm thấy khuỷu tay hơi đau, quần áo xộc xệch và bị rách, nâng tay lên nhìn thì thấy áo đã thủng một lỗ to, còn có cả máu chảy ra bên ngoài. Hạnh Phúc kinh hoàng vô cùng, nhặt điện thoại lên, may mà nó vẫn còn có thể khởi động lại. Cô gọi điện thoại báo cảnh sát, xe cảnh sát tới đây rất nhanh rồi đưa cô về sở để lấy lời khai, ký tên, sau đó vị cảnh sát nói: “Được rồi, cô có thể về!”

Hạnh Phúc chưa từng trải qua việc như thế này bao giờ, nhìn bộ dáng băng quơ nhẹ nhàng của vị cảnh sát liền không khỏi cảm thấy nghi hoặc: “Thế đã được rồi?!”

“Đương nhiên, bắt được kẻ cướp thì chúng tôi sẽ gọi điện cho cô.”

Đứng ở bên ngoài sở cảnh sát, Hạnh Phúc nhìn đồng hồ, trời đã gần rạng sáng. Cô chỉ mặc có một chiếc áo khoác mỏng manh, gió đêm thổi qua liền lạnh đến phát run. Trên người không còn một xu dính túi để bắt xe về nhà, Hạnh Phúc lục lọi trong danh bạ điện thoại nửa ngày, lôi ra một đồng tên của bạn bè bằng hữu nhưng ai cũng không thích hợp để tới đón mình vào giờ này.

Hạnh Phúc không còn cách nào, đành gọi điện tới cho Thường Mặc.

2. Chương 2

Vừa nghe thấy tiếng ồn ào nhốn nháo trong di động của anh, cô đã biết ngay Thường Mặc hiện đang ở chỗ nào. Hạnh Phúc nhin không được châm biếm: “A, lại ngập trong vàng son ở đâu rồi hả?”

“Làm sao?” Thanh âm của Thường Mặc có chút ngà ngà men say, trầm thấp và nghe qua như đang ẩn chứa ý cười nồng đậm. “Nhớ anh?”

Hạnh Phúc tức giận: “Đúng vậy, nhớ anh đến chết.”

”Vậy thì anh đây đành phải bay đến chỗ em ngay thôi, đợi một lát nữa nhé, anh tìm được cánh xong sẽ ngay lập tức phi tới chỗ em liền.”

Hạnh Phúc biết anh mà đã nói thì còn lâu mới chấm dứt, thế nên nhanh chóng cắt ngang những lời thao thao bất tuyệt của Thường Mặc. “Anh có thể lái xe đến đây một chuyến, đưa em về nhà được không?”

“Thì ra không phải là nhớ anh mà là muốn nhờ anh làm tài xế sao? Em thế nào mà càng lúc càng thâm thê nhỉ, nửa đêm canh ba mà vẫn không có người đàn ông nào đưa về nhà thế à?”

Hạnh Phúc lười tiếp tục cùng anh so đo, gợn gàng dứt khoát nói: “Em bị cướp túi, hiện đang ở trước cửa sở cảnh sát XX.”

Thường Mặc giống như tỉnh rượu ngay lập tức, “A” một tiếng, nói: “Em ở yên đấy, đừng đi đâu, anh lập tức tới ngay.”

Đứng từ xa thấy bóng dáng chiếc xe màu bạc của Thường Mặc, Hạnh Phúc cảm thấy rất vui mừng, thời khắc mấu chốt, Thường Mặc vẫn là người đáng để dựa vào nhất.

Thường Mặc xuống xe mở cửa giúp cô, Hạnh Phúc nói: “Anh lại uống rượu rồi lái xe à?”

Thường Mặc nhìn thấy cánh tay của cô, nhất thời ngạc nhiên: “Sao lại biến thành như vậy?”

“Bị đẩy nên ngã, xước tay một chút.” Kỳ thật Hạnh Phúc còn chưa hiểu lúc ấy mình làm sao bị ngã nữa, có thể là vì kẻ kia giật túi quá mạnh nên cô cũng ngã theo. Mọi chuyện phát sinh quá nhanh, quá thực là điện quang hỏa thạch[1], đến bây giờ cô vẫn đang không biết làm sao.

“Đi bệnh viện thôi.”

“Không có việc gì, chỉ là một vết thương nhỏ ấy mà.”

Thường Mặc kiên trì kéo cô đến bệnh viện, bác sĩ nói rằng miệng vết thương không có gì nghiêm trọng, sau đó dặn y tá đưa cô đi vệ sinh vết thương một chút, rồi dùng thêm chút thuốc giảm sốt là được.

“Không cần băng bó, chẳng qua là trầy da một chút thôi, nhưng mà nếu sợ bị quần áo cọ vào thì có thể quấn một ít băng vào cũng không sao.”

Trên đường về, Thường Mặc quở trách cô không ngừng, nói cái gì mà một cô gái độc thân không nên đi lại một mình ở nơi ít người như thế, tự đứng lại chuốc khổ vào thân, cướp túi thì cướp túi, vì sao còn phải để cho mình ngã sấp xuống theo.

Sau đó lại cần nhắc: “Tại sao không tự mình lái xe đi chứ, nếu tự mình lái xe đi thì làm sao có thể xảy ra chuyện như vậy được?”

Hạnh Phúc cuối cùng cũng tìm được một lý do để cãi lại: “Biển số xe của em hôm nay hết hạn!”

Ai ngờ Thường Mặc nghe thế liền tiếp tục quở trách: “Hết hạn thì hết hạn, em liền thành thực nghe lời như vậy? Cứ thế cất xe ở nhà rồi đi bộ sao? Biển số xe của anh hôm nay cũng hết hạn đó thôi, vì sao không có người nào chặn xe của anh lại?”

Nói tới biển số xe cô mới nhớ đến, hai cái biển số của hai người lúc ấy làm cùng ở một nơi, trừ bỏ một chữ mẫu ở đầu thì những phần phía sau đều giống nhau như đúc. Việc này bị một đồng bạn bè xấu xa của Thường Mặc cười không biết bao nhiêu lần, bảo rằng: “Hai người này quả thực quá là buồn nôn, ngay cả biển số xe cũng dùng biển đôi tình nhân nữa kìa!”

Kỳ thật việc này chẳng liên quan gì đến cô và Thường Mặc cả, là người làm biển số xe lúc ấy vì muốn nịnh bợ nên cố ý cầm hai cái y chang như nhau đến thôi.

3. Chương 3

Xe vừa chạy tới nơi, Hạnh Phúc mới chợt nhớ ra: “Nguy rồi, chìa khóa nhà để ở trong ví, em không về nhà được.”

Thường Mặc liếc nhìn cô qua kính chiếu hậu, ánh mắt hoa đào xinh đẹp nheo lại cười cười: “Nếu không anh đưa em về nhà? Ba mẹ em nhìn thấy anh nhất định sẽ rất kinh ngạc!”

“Là kinh sợ thì có!” Hạnh Phúc vừa buồn cười vừa tức giận. “Em biết anh làm ăn cũng khá, mau lên, giang hồ tương trợ, tùy tiện tìm một cái nhà cho em ở tạm một đêm, ngày mai em đi tìm thợ khóa đến đánh chìa mới là được rồi.”

Giang hồ tương trợ, Thường Mặc thật đúng là đủ tượng nghĩa, một lời không nói liền quay đầu xe lại.

Đến trước cửa nhà, Thường Mặc còn cố ý quay đầu nói với cô: “Đừng để ý nhé, căn nhà này anh cũng chỉ thi thoảng mới ở, khả năng là sẽ rất bẽ bộn.”

Vừa mở cửa ra liền thấy, bên trong không phải có vẻ bẽ bộn mà là rất rất bẽ bộn. Trên thảm toàn bã cao su đen xì, bàn trà bày la liệt những chén nước không biết đã pha từ bao giờ, trên sofa cũng chất đầy tạp chí đủ thể loại. Thường Mặc đứng ở một bên mở cửa sổ thông gió, một bên bật máy sưởi: “Đợi lát nữa độ ẩm sẽ tăng lên thôi.”

Thường Mặc đi xuống lầu mua đồ dùng vệ sinh cá nhân cho cô, Hạnh Phúc ở nhà dọn dẹp. Dem bã cao su cạo sạch, thu hồi đồng tạp chí, sau đó đổ hết nước trà vào toilet, tùy tiện rửa qua loa mấy cái chén rồi cất lên giá trong nhà bếp. Nói là phòng bếp nhưng trong tủ lạnh trừ bỏ một đồng nước có thể uống thì cái gì có thể ăn được đều không có.

Hạnh Phúc thật là đói bụng, cơm chiều ăn cùng với đối tác của công ty, cả buổi chỉ chăm chăm nghe đối phương đang nói về cái gì, còn phải ứng phó với một bàn lớn toàn người, đầu đầu cũng cần chu toàn. Giờ đã là rạng sáng gần 2 giờ, cô mới cảm thấy dạ dày kêu réo.

Giờ có chén mì ăn liền để lót dạ thì tốt quá...

Ngay tại thời điểm cô đang nghĩ như vậy, Thường Mặc đã trở về, trừ bỏ khăn mặt và bàn chải đánh răng, anh còn mang về cho cô một cặp lồng cháo thơm ngào ngạt. “Khăn mặt kia mua ở tiệm tạp hóa gần đây, không phải là loại em thích dùng, bàn chải đánh răng cũng thế, em chịu khó một chút.” Dừng một lát, anh liền nói tiếp: “Nhìn thấy quán bán cháo nên mang theo cả bát ở đó về, em ném thử xem sao?”

“Tùy thôi, em bây giờ co được dân được cả. Lần trước ở Cam Túc, ngay cả nước tắm còn không có mà em vẫn chịu được.” Cô húp một ngụm cháo, thật sự là thơm quá, hương vị này khiến cho tất cả lực phủ ngũ tạng[2] đều thỏa mãn theo, tâm tình không khỏi tốt lên rất nhiều: “Cháo này anh mua ở chỗ nào vậy, thật đúng là ngon ghê!”

Thường Mặc nhìn bộ dáng cô ăn cháo, không khỏi nghi hoặc: “Buổi tối em chưa ăn cơm sao?”

“Ăn, cùng một đám người ăn thì sao lại không kêu là ăn cơm chứ, đúng là chịu tội mà. Trợ lý mới của em hoàn toàn không dùng được, một chút năng lực cũng không có, đến cả sự tôn trọng tối thiểu cũng không luôn. Ngày mai em nhất định phải làm một trận với bọn họ, gọi người đến bắt nạt em à. Thừa dịp em không ở trong nước liền tùy tiện tìm một kẻ bất tài đi vào...”

Thường Mặc bỗng nhiên kêu tên cô: “Hạnh Phúc.”

Anh vừa gọi tên cô, Hạnh Phúc liền cảm thấy hết sức khẩn trương, không có cách nào hết, đây đều đã thành thói quen mất rồi. Cô ngồi thẳng người, cảnh giác nhìn anh: “Làm sao?”

Thường Mặc nhìn bộ dáng của cô, đành đem mấy lời trách mắng để ở trên miệng nuốt xuống, chỉ nói: “Em nhanh ăn đi, cháo sắp nguội rồi kìa.”

Ăn xong cháo, Thường Mặc đi vào phòng giữ quần áo tìm cho cô một bộ để làm áo ngủ. “Em ngủ trong giường đi, anh ngủ sofa.”

“A!” Hạnh Phúc phi thường phản cảm: “Anh không thể ngủ ở nơi khác được sao?”

“Giờ là lúc nào rồi? Em còn đuổi anh ra ngoài lái xe sao?” Thường Mặc hình như tức giận, cả gương mặt đều lạnh đi. “Nếu em không tin tưởng anh thì có thể đem cửa khóa trái là được rồi mà!”

Hạnh Phúc có chút ngượng ngùng, dù sao mình cũng là kẻ đi chiếm tiện nghi của người ta còn đem anh làm thành kẻ trộm nữa.

Chờ tắm giặt sạch sẽ xong, đi ra ngoài, Hạnh Phúc quả nhiên không biết xấu hổ khóa trái cửa phòng lại, đóng kĩ rồi liền lăn quay ra ngủ.

Có lẽ là vì quá mệt mỏi, Hạnh Phúc ngủ rất sâu, vừa tỉnh lại liền lập tức nắm lấy đồng hồ trên tủ xem giờ, sau đó hoảng sợ. Cô lập tức nhảy dựng lên đi gọi Thường Mặc. “Thường Mặc, mau đứng lên! Nhanh chút! Lấy xe ra đưa em đi làm, sáng nay em có một cuộc hẹn rất quan trọng, không thể đến muộn được!”

4. Chương 4

Thường Mặc xốc chăn lên, ánh mắt vẫn còn có chút nhập nhèm: “Em hẹn gặp ai mà cứ như lửa cháy đến mông vậy?”

“Một vị khách lớn, có nói anh cũng không biết đâu.” Hạnh Phúc chỉ lo thúc giục anh. “Nhanh đứng lên đi! Anh loay hoay nửa ngày mới cạo được cái râu, em liền nửa ngày không ra khỏi nhà được, nhanh lên đi!”

Thường Mặc chậm chạp xoa xoa cái mũi: “Anh trước hết đi lau máu mũi đã...”

Hạnh Phúc không hiểu gì nhìn anh, Thường Mặc liền xấu xa cười với cô, thế là Hạnh Phúc nhìn theo ánh mắt của anh, cúi đầu liền thấy hóa ra mình đã đem áo sơ mi của anh mặc thành áo ngủ, tuy rằng nó rất rộng, rất dài so với cô nhưng mà cũng chỉ kéo đến bắp chân, miễn cưỡng mới che khuất được nội y bên trong. Cặp chân trơn bóng cứ thế bại lộ trước mắt Thường Mặc, quả thực là cảnh xuân phơi phới.

Hạnh Phúc hét lên một tiếng, chạy vào phòng rồi “rầm” một tiếng khóa trái cửa lại, tức giận mắng to: “Con sói háo sắc!”

Thường Mặc đứng ở bên ngoài liền tiếp gõ cửa: “Này, đừng có keo kiệt như vậy chứ, dù gì anh cũng đâu phải chưa từng thấy qua đâu.”

Hạnh Phúc tức giận đến mức ngay cả gân xanh trên thái dương cũng đều nổi lên.

Thường Mặc vẫn còn cố tình không chịu thức thời, đập cửa nói: “Hạnh Phúc, em mau mở cửa ra đi.”

“Cút!”

“Này, Tương Hạnh Phúc, anh muốn tắm rửa. Nhà tắm ở bên trong, phòng cất quần áo cũng ở bên trong nốt, em không mở cửa chứ gì? Anh đây quay về sô pha ngủ cũng được...” Anh làm bộ định quay đi, Hạnh Phúc liền hung tợn mở cửa: “Cho anh 30 phút!”

“30 phút sao có thể đủ?” Anh khoanh tay tà tứ dựa vào cạnh cửa, khóe môi cong lên nụ cười tà ác: “Em cũng đâu phải không biết thực lực của anh...”

“Thường Mặc!” Hạnh Phúc rốt cục chịu không được. “Anh cảm thấy chơi vui lắm có phải hay không?”

Cô không chịu nổi mặt mình, Thường Mặc cũng không dám lơ đãng nữa, không ba hoa tiếp mà quay đi tìm quần áo để tắm rửa.

Cuộc hẹn bắt đầu vào lúc mười giờ sáng, may mắn là khách sạn ở gần khu mua sắm, buổi sáng vừa mở cửa, khách hàng không có quá nhiều người. Hạnh Phúc đến một quầy bán hàng quen thuộc tìm mua một bộ quần áo để thay, sau đó mua thêm một thỏi son môi và vài món đồ trang điểm để đánh sơ qua. Thường Mặc thấy thế liền nói: “Được rồi, dù sao em có thoa hay không thoa phấn cũng chẳng ai nhìn ra được mà.”

Điều này cũng đúng, Hạnh Phúc nghĩ đến làn da đáng tự hào của mình, màu sắc của nó gần như trắng ngần, thi thoảng lại đỏ ửng đôi chút, tinh tế đến mức khiến người ta phải sợ hãi kêu than cái gì gọi là trắng nõn ngọc ngà. Lúc còn học cấp hai, bạn bè đều có một hai cái mụn trên mặt, chỉ có mình cô là bằng cơ ngọc cốt, thanh lương vô hân[3]như thế này. Đến lúc vào đại học, các bạn đều tò mò hỏi cô đã dùng loại phấn lót trang điểm nào, kỳ thật cô căn bản không hề dùng phấn lót.

Thường Mặc hỏi: “Có muốn mua một cái túi không?”

Thường Mặc là người phụ trách việc quét thẻ, dù sao bây giờ trên người cô không một xu dính túi. Nếu anh là người quét thẻ, cô còn ngần ngại làm gì: “Mua!”

Chờ mua xong mọi thứ rồi đi ra, Thường Mặc đưa cô đến chỗ khách sạn. Hạnh Phúc kì quái hỏi: “Anh đi theo em làm cái gì?”

“Làm chân trợ lý cho em, gặp khách hàng lớn mà em không mang theo trợ lý sao?”

“Được rồi, nhớ đừng quấy rối, còn đâu anh muốn làm gì thì làm.”

“Em không sợ bị quấy nhiễu tình dục sao? Anh nói cho em biết, nhiều người giờ hay lạm dụng chức quyền lắm.”

“Trước công chúng?” Hạnh Phúc vừa tức vừa buồn cười: “Trừ anh ra thì còn ai quấy rầy em nữa.”

“Anh quấy rầy em lúc nào chứ, nói chuyện cần phải có chứng cứ đấy nhé...”

5. Chương 5

Một bên đầu võ mồm, một bên đã bước chân vào sảnh lớn, từ xa Hạnh Phúc đã nhìn thấy người hẹn mình, cô không thềm để ý tới Thường Mặc, vội vàng đi qua chào hỏi: “Thật xin lỗi Vương tổng, tôi đến muộn.”

“Ôi!” Vương tổng tươi cười đầy mặt, nhưng mà là hướng về người đứng phía sau lưng cô: “Thường Mặc, sao cậu lại ở chỗ này?”

“Thì ra cậu là kẻ sáng sớm tinh mơ hẹn gặp vợ tôi à.” Thường Mặc tức giận: “Tôi có thể không tới sao?”

Hạnh Phúc thầm nghĩ quay đầu trừng mắt liếc anh một cái, Vương tổng lại nhìn nhìn Hạnh Phúc, bỗng nhiên tỉnh ngộ: “Đây là chị dâu à? Sao cậu không nói sớm! Chị dâu cũng thật là, để Thường Mặc gọi một cú điện thoại đến chỗ tôi là được rồi, mọi chuyện đều sẽ trở nên đơn giản thôi, còn hẹn gặp làm gì...thật sự là...đại thủy trôi miếu long vương[4] mà...”

Hạnh Phúc còn chưa kịp nói gì, Thường Mặc đã cắt ngang lời anh ta: “Đừng nói tào lao nữa, cái hợp đồng gì đó mau lấy ra ký nhanh đi, tôi và chị dâu cậu còn phải vội đi ăn sáng nữa. Cậu hẹn người cũng không

nhìn thời gian sao, nào có ai hẹn người mười giờ sáng bàn chuyện hợp đồng chứ? Làm hại tôi sáng sớm tỉnh mơ đã phải đứng lên làm lái xe...”

Vương tổng nghe được cười không ngừng: “Ký kết hợp đồng gì chứ, lát nữa tôi dặn thư ký an bài người đưa đến văn phòng của chị dâu là được rồi. Giờ tôi mời anh và chị dâu ăn bữa sáng, coi như đền tội, được không?”

“Chuyện này nghe còn có vẻ được.”

Hạnh Phúc vô cùng buồn bực, ăn xong một chén brunch[5], ra khỏi cửa lên xe mới chất vấn Thường Mặc: “Vì sao anh lại nói em là vợ anh?”

Về mặt Thường Mặc vô tội: “Chẳng lẽ em không phải là vợ của anh sao?”

“Vợ trước!”

Thường Mặc suyt nửa thì bật cười thành tiếng: “Được rồi, lần sau gặp lại Vương Phần Vũ, anh nhất định sẽ nói với hắn em là vợ trước của anh.”

Hạnh Phúc mặc kệ anh, lạnh lùng tùy ý để anh tiếp tục lái xe đến một nơi nào đó. “Được rồi, ngừng ở chỗ này đi, em đi bộ được rồi.”

Thường Mặc không tiếp lời, Hạnh Phúc biết anh đang rất tức giận, nhưng mà người đàn ông này đúng là, không chọc cho anh tức điên lên thì anh nhất định sẽ không ngừng. Cho nên Hạnh Phúc cũng mặc kệ không thêm hỏi han, đến nơi cần xuống, ngay cả lời chào hẹn gặp lại cũng không nói đã nghênh ngang rời đi.

Không nghĩ tới chưa đầy hai ngày sau, cô lại gặp Vương Phần Vũ. Anh ta đang cùng với một người Mỹ bàn chuyện làm ăn, người Mỹ đó mời cơm, Vương Phần Vũ vừa thấy Hạnh Phúc liền kích động gào to: “Ồ! Chị dâu! Hai ngày nay không gặp được Thường Mặc, sao vậy, bị chị đóng cửa cấm ra khỏi nhà rồi à?”

Hạnh Phúc nhìn các đồng nghiệp hai mặt nhìn nhau, một bên thâm mắng trong lòng, một bên giả bộ tươi cười đáp: “Vương tổng, ngài lại nói giỡn rồi.”

Vương Phần Vũ cũng không phải ngu ngốc, nhưng nhất thời khó có thể quay ngược trở lại nên đành ha ha cười gượng với cô. May mắn phó tổng tài một bên tuy là người Malaysia nhưng cũng nói tiếng Trung rất thành thạo, lưu loát không kém gì người bản xứ, lập tức tìm cách dừng đề tài đó lại, việc này mới tính là cho qua.

Không quá hai ngày sau, cấp trên liền đem phần hợp đồng khó giải quyết này ném đến chỗ cô, nói hoa mỹ thì là để cô đi phụ trách cân đối các mặt của vấn đề, bổ nhiệm một công nhân làm trợ lý cho cô, sau đó điều phó tổng tài, người phụ trách ban đầu đi Nhật Bản công tác, thực chất là đem cô đẩy đến đầu sóng ngọn gió mới đúng.

Người Mỹ dùng một chiêu mượn đao giết người này thế mà cũng hết sức xuất thần nhập hóa. Hạnh Phúc tức giận đến run người, trong cái công ty đa quốc gia như thế này, quan hệ con người phức tạp có thể ảnh hưởng đến tình hình chung của cả công ty, kéo một sợi tóc động đến cả một người. Hạnh Phúc không muốn làm vũ khí sử dụng cho người Mỹ, lại càng không muốn bị người Malaysia coi thường. Nghĩ tới nghĩ lui, một bụng tức giận đều trút hết lên người Thường Mặc.

Gọi điện thoại đánh đòn phủ đầu Thường Mặc, Hạnh Phúc vô cùng tức giận, hơn nữa người này còn lên mặt với cô, nói cả buổi không được một câu đứng đắn nào. Hạnh Phúc không khỏi giận quá hóa cười: “Đại thiếu gia, nếu anh thật sự nhàn như vậy thì lên Bát Đạt Lĩnh[6] leo tường thành đi, nếu không thích đi thì anh ra góp vài viên gạch cho cổng Thiên An Môn cũng được, dù sao cũng đừng để cho mình quá nhàn rồi, lấy tôi ra để giết thời gian có được không?”

Thường Mặc vẫn còn cà lơ phớt phơ hỏi: “Em làm sao?”

6. Chương 6

Hạnh Phúc nghe được giọng điệu này của anh liền giận đến không còn chỗ phát tiết: “Em làm sao ư? Em làm sao thì có liên quan gì đến anh? Chúng ta ly hôn cũng đã ba năm rồi, em xin anh, đừng đến làm phiền em nữa được không?”

Thường Mặc nổi cáu, nhất thời không thể xuống đài. Đầu kia điện thoại liền truyền tới tiếng cười lạnh: “Được! Về sau anh sẽ không làm phiền em nữa!”

Thường Mặc ‘lạch cạch’ cúp điện thoại, Hạnh Phúc cũng không để vào trong lòng. Chẳng qua sự tình đúng là càng ngày càng phức tạp, cuối cùng gần như lâm vào cục diện bế tắc. Vài cục diện bế tắc đều bày ra trước mắt, khắp nơi sứt đầu mẻ trán, Hạnh Phúc chỉ cảm thấy toàn thân vô cùng mệt mỏi.

Cuối tuần về nhà ăn cơm, chỉ vài ngày không gặp, mẹ Tương nhìn thấy dáng vẻ của Hạnh Phúc liền đau lòng: “Aiz, sao lại gầy như vậy? Con nhìn vẻ mặt của mình xem, người đã gầy như vậy, còn giảm béo cái gì nữa? Ăn cái gì cũng sợ ăn quá nhiều, còn trẻ không ăn nhiều sao có thể có tinh thần, có sức khỏe được? Con xem con yếu như vậy...”

Mẹ Tương cần nhen liên miên, một hồi không dứt. Hạnh Phúc nhất thời nhịn không được nói trắng ra: “Mẹ, con không giảm béo, hai ngày nay hơi mệt nên mới thế, chịu khó bồi bổ vài bữa là tốt thôi.”

Mẹ Tương rốt cục không dài dòng nữa, nhưng mà đến tối, Hạnh Phúc đã lên giường đi ngủ, bà lại đến gõ cửa phòng cô: “Hạnh Phúc, là mẹ.”

Tương Hạnh Phúc đành phải xuống giường mở cửa. Mẹ Tương ngồi bên giường, vỗ lưng cô, hỏi han: “Hạnh Phúc, con có tâm sự phải không?”

“Không có.”

“Thế thì là công tác gặp vấn đề? Mẹ biết con không thích nghe, nhưng mẹ đều vì tốt cho con thôi. Bằng không con nói ra đó là chuyện gì, mẹ và ba con bàn bạc với nhau, ít ra cũng có thể giúp đỡ con đôi chút. Tuy rằng lúc trước mẹ phản đối con đổi công việc, chỗ làm cũ của con chẳng phải rất tốt hay sao? Con không nên ép buộc. Từ nhỏ đến lớn, con không chịu nghe mẹ nói bao giờ...”

“Mẹ! Mẹ đừng làm mọi việc thêm loạn nữa!”

“Nhìn xem, mẹ còn chưa nói gì con đã không bình tĩnh rồi. Con lúc nào cũng chỉ biết làm theo ý mình! Người lớn nói gì cũng không chịu nghe, lúc trước mẹ và ba con đều phản đối con ly hôn, con không thèm nghe. Mẹ và ba phản đối con đổi chỗ làm, không nên đi ra nước ngoài, giờ bị đám người Tây đó chọc tức, về đến nhà liền buồn bực...”!

Hạnh Phúc kéo chăn lên cao, trùm kín đầu, mẹ Tương nhìn thấy cô cố chấp như vậy, liền chỉ tiếc rên sất không thành thếp: “Mọi người đều nói con cái là nợ nần của cha mẹ, kiếp trước mẹ nhất định là mắc nợ con, đến bây giờ trả còn chưa xong...”

Hạnh Phúc không biết là ai mật báo, có khả năng cha mẹ đã biết chuyện rồi. Bởi vì rất nhiều vấn đề đột nhiên biến thành không còn vấn đề nào nữa, người Mỹ phá lệ tỏ vẻ ôn hòa với cô. Hạnh Phúc cảm thấy không sao cả, dù gì mọi chuyện đến mức này, giải thích hay không đã không còn quan trọng.

Công việc dần dần thuận lợi hơn, nhưng làm cho Hạnh Phúc vẫn buồn bực là một chuyện khác. Cô gặp gỡ một kẻ lãng nhăng[7].

Tuy rằng số đào hoa, nhưng gặp kẻ lãng nhăng thì không thể coi là tốt được.

Nói đến kẻ lãng nhăng này, ấn tượng trong mắt người ngoài cũng không tệ. Đối phương là một kẻ tuấn tú lịch sự, lại là người phụ trách của bên kia, cũng coi như là một thanh niên tài tuấn thành danh, có sự nghiệp. Mới đầu chỉ là vô tình gặp nhau rồi tiếp xúc trong quá trình làm việc, về sau lại hẹn cô một mình đi ăn cơm, Hạnh Phúc mới cảm thấy có điểm không ổn. Nhưng việc hợp tác vẫn còn tiếp tục, trong công việc không thể tránh khỏi việc tiếp xúc, gặp gỡ. Đối phương theo đuổi không nhanh không chậm, rất thận trọng, dần dần đến cả đồng nghiệp cũng nhìn ra được, lúc nói chuyện với nhau liền có ý tứ trêu chọc, đùa giỡn, Hạnh Phúc liền cảm thấy không thể nhịn được nữa.

Lúc Hạnh Phúc oán giận điều này với Chu Nhiên Nhiên, Chu Nhiên Nhiên liền bật cười, nói: “Người ta đang theo đuổi chứ có phải đuổi giết cậu đâu, rốt cuộc cậu sợ cái gì chứ? Cậu ấy à, đã sớm bị Thường Mặc làm hỏng rồi.”

Chu Nhiên Nhiên trước giờ chưa từng tức giận với Thường Mặc, kể cả lúc trước khi hai người kết hôn, Hạnh Phúc ôm cô gào khóc. Khi đó Hạnh Phúc cảm thấy cả đời này xong rồi, phải kết hôn với một người đàn ông mà mình không thương, miễn cưỡng sống qua hai năm trời. Về sau lúc hai người ly hôn, Chu Nhiên Nhiên cố ý rủ Tương Hạnh Phúc đi ăn nhiều một chút, hai người mở một chai rượu vang uống đến say mềm, dùng cách của Chu Nhiên Nhiên mà nói, họ đang chúc mừng cuộc sống mới của Tương Hạnh Phúc.

7. Chương 7

Kỳ thật Hạnh Phúc cảm thấy Thường Mặc cũng không hư hỏng như lời Chu Nhiên Nhiên nói, làm một người bạn thanh mai trúc mã, anh rất đủ tư cách. Làm một bạn nhậu, anh đủ tư cách. Thậm chí làm một người chồng trước, anh cũng cực kỳ đủ tư cách. Sau khi ly hôn, Hạnh Phúc gặp phải chuyện gì cũng an tâm gọi điện thoại cho anh, Thường Mặc tự nhiên sẽ đi theo làm tùy tùng, giúp cô sắp xếp mọi việc thỏa đáng. Chu Nhiên Nhiên nhìn Thường Mặc không vừa mắt nhiều năm, chẳng qua đối với phong độ của anh cảm thấy khá hài lòng: “Chồng trước làm được đến từng này, coi như không tệ.”

“Đó là bởi vì anh ta nhàn rồi.” Hạnh Phúc không cho là đúng: “Hơn nữa, mẹ anh ta mỗi ngày theo sau buộc anh ta phục hôn với tớ, anh ta dám đối xử không tốt với tớ hay sao?”

Theo lời của mẹ Thường mà nói, Thường Mặc và Hạnh Phúc gần như được coi là chỉ phúc vì hôn[8], Lúc ấy hai nhà vẫn còn sống ở Thanh Hải Viện Kiến, Tây Ninh khi đó điều kiện vô cùng kém, mẹ Thường vẫn hay kể rằng: “Lúc mẹ cháu mang thai, muốn ăn quả dương mai[9], nhưng mà chạy khắp Tây Ninh này, nơi nào có bán quả dương mai? Cuối cùng may có một một kỹ sư quê ở Giang Chiết[10] về nhà thăm người thân, nhờ anh ta mang về một ít, khi ấy dương mai đều đã nhũn hết rồi, mẹ cháu một hơi đã ăn xong. Lúc ấy bác liền nghĩ, hỏng rồi, trai chưa gái cay, mẹ cháu nhất định đã mang thai một thằng nhóc rồi, vậy thì bác chỉ có thể nhận làm con nuôi mà thôi.”

Mẹ Thường chỉ có một đứa con duy nhất là Thường Mặc, cả đời luôn muốn có thêm một đứa con gái, về sau mẹ Tương sinh ra Hạnh Phúc, bà liền mừng rỡ hơn cả lúc sinh ra con đẻ của mình, không nói không rằng làm ra hẹn ước, muốn sau khi lớn lên Hạnh Phúc có thể trở thành con dâu nhà mình.

Khi đó cũng chỉ là những lời vui đùa giữa cha mẹ hai bên, ai biết khi được hơn hai mươi tuổi, họ lại cứng rắn ép hai người phải đến với nhau. Nguyên nhân chủ yếu vẫn là do Thường Mặc, Thường Mặc lớn tuổi hơn cô, lúc hơn mười tuổi đã biết cách vui đùa bên ngoài, ăn chơi nhiều năm, mắt thấy con đã sắp gần ba mươi, cha mẹ anh liền cảm thấy thúc giục không được nữa, chỉ còn cách buộc anh kết hôn. Hạnh Phúc cảm thấy tất cả chuyện này đều hết sức buồn cười, nhưng khi đó mẹ Tương vừa vặn phải tiến hành một ca phẫu thuật tim, bà liền lôi kéo tay cô sống chết không chịu bước vào phòng giải phẫu, luôn miệng nói không thấy cô kết hôn lập gia đình, chẳng may chết đi cũng sẽ không nhắm mắt. Cuối cùng Hạnh Phúc không thể chống lại được áp lực từ hai bên cha mẹ, đành vội vàng gả cho Thường Mặc.

Kỳ thật Thường Mặc đối xử với cô cũng không tệ, Hạnh Phúc chỉ cảm thấy có chút không tự nhiên mà thôi, nhiều năm làm bạn bè đột nhiên thành vợ chồng, kiểu gì cũng thấy không thoải mái. Thi thoảng ngẫu nhiên trong các trường hợp xã giao gặp Thường Mặc, cô liền theo thói quen cười hi hi đùa giỡn nói: “A, bạn gái lần này của anh so với lần trước xinh hơn thì phải.” Một đám bạn bè xấu xung quanh nhất thời ầm ĩ cả lên, lúc này cô mới nhớ ra, mình đã kết hôn cùng Thường Mặc rồi, kiểu nói năng này không thể dùng được nữa.

Thường Mặc cùng cô kể gẫu nói chuyện vài lần, cô lại cứ lui về vị trí của mình trên giường, cuối cùng, Thường Mặc cũng mặc kệ cô luôn. Khi đó Hạnh Phúc vừa mới đổi công việc, môi trường mới, cạnh tranh mới, mọi thứ đều vô cùng khó khăn. Cô cảm thấy cô độc, không ai có thể thấu hiểu mình, sự cô đơn ấy không cách nào hóa giải được.

Kíp nổ dẫn đến việc ly hôn là chuyện mẹ Thường buộc hai người sinh con, khi đó tâm tư Hạnh Phúc đều đặt vào công việc mới, mỗi ngày bận đến mức hận không thể có ba đầu sáu tay, lúc nào cũng phải bay tới bay lui đi công tác, đôi khi mười ngày nửa tháng không thấy mặt Thường Mặc là chuyện thường. Mẹ chồng cô thấy vậy khó tránh khỏi có chút bực bội, liền bắt Thường Mặc đến nói chuyện với cô. Kết quả hai người càng nói càng hăng, vốn cô cũng hay cãi nhau với Thường Mặc vì những chuyện lông gà vỏ tỏi trong nhà, ví dụ như lúc ngủ không được nằm chung một chiếc gối đầu với cô, hay tại sao không cho cô ăn rau khô sốt thịt nữa... Tính tình Thường Mặc xưa nay không tốt, còn cái tính tốt của cô thì chẳng biết đã bay đi đằng nào. Nhưng mà từ nhỏ đến lớn, hai người thường chỉ cãi nhau một lát liền quên. Ngày ấy lại không biết vì sao cãi đến mức không ai xuống nước được, cô tức đến phát run, liền thốt lên rằng: “Anh muốn cùng ai sinh con thì cứ việc sinh, dù sao tôi cũng muốn ly hôn rồi, tôi muốn cùng anh ly hôn!”

Nói xong cô liền sập cửa bỏ đi, quay về nhà trọ của mình. Thường Mặc cũng đến đón cô vài lần, thấp giọng xin lỗi, cô biết là mẹ Thường buộc anh phải đến, trong lòng lại càng giận hơn. Một kéo hai kéo, kéo dài đến mức cha mẹ cô cũng phải ra mặt tạo áp lực, Hạnh Phúc rốt cục bùng nổ: “Mọi người bắt con phải gả cho một người mà con không yêu, giờ mọi người lại bắt con sinh đứa nhỏ, rốt cuộc mọi người coi con là gì chứ? Con là con gái của hai người, không phải tài sản tư nhân, con cũng có suy nghĩ, có máu thịt, mọi người nghĩ như thế nào mà lại làm thế? Hai người sinh con ra, chẳng lẽ chỉ vì muốn bắt con phải sống cuộc sống mà mình không muốn sao?”

Nói đến khi nước mắt của mẹ Tương đều sắp chảy xuống rồi, cuối cùng ba Tương đành thở dài buông tay: “Con đã cảm thấy mình và Thường Mặc thật sự không thích hợp thì cứ quyết định như vậy đi.”

Bầu trời vùng giải phóng là bầu trời trong xanh, những ngày sau khi ly hôn chính là những ngày tốt đẹp nhất trong cuộc đời Hạnh Phúc.

Đương nhiên, cô cũng hết giận đối Thường Mặc, chỉ cần không làm vợ chồng, cô liền không còn ân oán cá nhân gì với anh nữa.

Hạnh Phúc một bên đối với sự theo đuổi của vị thanh niên tài tuấn kia cảm thấy rất phiền phức, về nhà lại bị một tin tức khác oanh tạc. Mẹ Tương dùng một ngữ khí như trăm mối cảm xúc ngổn ngang trong lòng nói với cô, Thường Mặc chỉ sợ muốn kết hôn. Anh mang theo một cô gái về nhà gặp hai lão nhà họ Thường, người vừa đi, mẹ Thường liền chịu không được gọi điện ngay cho mẹ Tương.

“Mẹ con ở đầu kia điện thoại khóc lóc ầm ĩ, nói rằng kiểu gì cũng không chấp nhận được việc người khác thành con dâu của mình. Con cũng hay giận hờn quá thôi, giận ba năm chắc cũng đã đủ rồi chứ, Thường Mặc vẫn còn đang đợi con kia kìa.”

Hạnh Phúc chỉ cảm thấy dở khóc dở cười: “Mẹ, mẹ cho là ba năm này Thường Mặc đang chờ con sao? Đó là anh ta lấy có thôi, lấy có! Anh ta còn chưa chơi đã đâu, sợ ba mẹ mình lại bắt kết hôn nên mới lấy con ra làm lá chắn đấy!”

“Con đừng có nói linh tinh, Thường Mặc có điểm gì không tốt? Mẹ chồng con lại thích con như vậy, coi con như con gái ruột của mình mà thương yêu...”

8. Chương 8

Hạnh Phúc bịt tai chỉ muốn nhanh đào tẩu đi, những lời như vậy cô đã nghe ba năm liền, nghe đến quen tai luôn rồi. Cô thở dài: “Mẹ, mẹ nói thật với con đi, rốt cuộc con là do mẹ sinh ra hay là do mẹ Thường sinh ra vậy? Hay là Thường Mặc là do mẹ sinh, còn con là do mẹ Thường sinh? Con với Thường Mặc cũng không sinh cùng năm, sao có thể xảy ra chuyện ôm nhầm con ở bệnh viện được chứ!”

Mẹ bị cô làm cho tức điên lên: “Con nhóc này! Không biết suy nghĩ!”

Qua hơn phân nửa tháng, mẹ Tương lại nói với cô chuyện của Thường Mặc chỉ sợ không thành. Thì ra bạn gái mới của Thường Mặc là một cô vũ công trong đoàn khiêu vũ. Nghe nói chuyện đã từng trải qua khá

phức tạp, lại từng ở chung với vài người bạn trai. Tính tình của mẹ Thường như thế, sao có thể chịu được chuyện này, huống chi trong lòng bà vẫn còn nhớ thương, một lòng muốn tác hợp con mình với Tương Hạnh Phúc thêm lần nữa, thế là lập tức ra mặt bồng dả uyên ương[11]. Thường Mặc cùng cha mẹ trở mặt một hồi liền chạy ra ngoài, trốn tránh không trở về nhà.

Hạnh Phúc biết Thường Mặc sinh bệnh là do trong lúc mơ màng, anh gọi điện đến chỗ cô. Cô vừa chạy tới liền hoảng sợ, Thường Mặc đã sớm bất tỉnh nhân sự, Hạnh Phúc gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, kêu bảo vệ dưới lầu lên giúp đỡ đưa anh lên xe cứu thương rồi tiến tới bệnh viện.

Kết quả thì ra là viêm ruột thừa cấp tính, bác sĩ nói chậm nửa giờ nữa liền nguy hiểm đến tính mạng. Hạnh Phúc đứng ở bên ngoài phòng phẫu thuật không tránh khỏi có chút khẩn trương, nhưng trong lòng vẫn có chút bản khoăn. Do dự hồi lâu, rốt cục cô vẫn không thông báo cho người nhà họ Thường biết chuyện.

Chờ Thường Mặc được đẩy ra từ phòng giải phẫu, Hạnh Phúc liền cảm thấy anh rất đáng thương, cả người đã gầy đi một vòng, bình thường đầm mồ bằng cầu hữu có một đồng lớn, giờ ngã bệnh lại không ai hay biết. Nếu không phải anh gọi điện thoại đến chỗ mình, nói không chừng hôm nay mạng đã chẳng còn.

Hạnh Phúc mà cảm thấy ai đáng thương sẽ thật tình đối tốt với người đó. Giống như Chu Nhiên Nhiên, lúc trước khi còn ở nước ngoài, Chu Nhiên Nhiên bị bạn học bắt nạt, Hạnh Phúc bênh vực kẻ yếu, liền cùng cô ấy làm bạn. Hạnh Phúc một khi đã đối tốt thật lòng với ai đều hận không thể vì người đó mà thấu tâm đào phế[12].

Thường Mặc vừa mở mắt tỉnh dậy đã nhìn thấy thân ảnh bận rộn của Hạnh Phúc, xong xuôi một đồng thủ tục không nói, lại còn mỗi ngày đến bệnh viện thăm anh nữa. Cuối cùng anh cũng có thể xuất viện, Hạnh Phúc đưa anh về nhà, còn đặc biệt ân cần hỏi han: “Em không dám nói cho ba mẹ anh biết, anh có muốn gọi điện cho bạn gái, để cô ấy lại đây chăm sóc anh không?”

“Bạn gái nào cơ?”

“Chính là cái cô...Cái cô gái mà anh cố gắng để ba mẹ mình có thể chấp nhận được ấy, lần này anh quả thực khiến em nhìn bằng cặp mắt khác xưa nha.” Hạnh Phúc cảm thấy chuyện này khá khôi hài, ra sức an ủi anh. “Anh đừng ngượng làm gì, em đứng về phía anh mà, thật đấy!”

Thường Mặc xanh cả mặt, Hạnh Phúc còn rất chăm chú sát ngôn quan sắc[13]: “Ai nha, anh nhìn mình xem, bình thường chắc chắn là quá sa đà vào tử sắc cho nên bây giờ chỉ làm có cái tiểu phẫu nho nhỏ, mặt đã xanh thành như vậy rồi!”

Thường Mặc cơ hồ bị bức cho tức điên lên: “Anh muốn đi toilet!”

“Tự anh đi đi.”

“Anh là bệnh nhân, động đây được sao?”

Cuối cùng Hạnh Phúc đành phải dìu anh đi toilet, cũng may chỉ có vài bước chân, tuy nhiên Hạnh Phúc cũng bị anh ép cho một đến thở hồng hộc: “Sao anh lại nặng quá vậy chứ?”

Thường Mặc hừ một tiếng.

Chờ vào đến toilet, Hạnh Phúc chỉ kém không thét chói tai lên: “Anh làm sao lại...anh..”

Thường Mặc tức giận: “Kêu la cái gì, cũng không phải chưa từng thấy qua.”

“Lưu manh!”

Thường Mặc cảm thấy cô rất âm ỹ, cho nên thật dứt khoát tìm biện pháp khiến cô không thể nói chuyện được.

Hạnh Phúc cảm thấy việc này rất không thể ngờ, rất ô long[14], rất khó mà tin được.

9. Chương 9

Cô cùng Thường Mặc —— tuy rằng cũng không phải chưa từng có, nhưng mà ly hôn đã ba năm, rồi miệng vết thương của anh vẫn còn chưa tốt...thế mà hai người...còn ở trong toilet...

Hạnh Phúc nghĩ đến chuyện này liền cảm thấy hận không thể đào một cái động mà trốn vào, tự mình kiểm đếm xem lúc ấy đã bị trúng tà thuật gì. Càng trúng tà hơn là, Thường Mặc thế nhưng đánh xà tỳ côn, chuyển đến chỗ cô ở rồi nhất quyết không chịu đi.+__+

Hạnh Phúc cảm thấy cần thiết phải cùng anh nói chuyện rõ ràng, thế nhưng mỗi lần vừa mới mở đầu: “Thường Mặc, em có chuyện muốn nói với anh!” thì lại...

“Anh muốn tắm rửa, em giúp anh đi, tay anh không nhấc lên cao được.”

Hạnh Phúc cảm thấy rất buồn bực, đang yên đang lành, sao tự nhiên cô lại cùng Thường Mặc phát triển thành loại quan hệ ái muội như thế này chứ. Ngay cả tắm rửa anh cũng không có cách tự làm, cô còn phải chăm sóc cả ba bữa mỗi ngày của anh nữa. Mỗi lần cô tặng ca Thường Mặc liền gọi điện thoại đến: “Anh sắp chết đói rồi, lúc tan tầm em thuận tiện mang chút gì ăn được về nhé.”

Hạnh Phúc nghĩ rằng vết thương của anh vẫn còn chưa lành hẳn, thế là ngoan ngoãn mua cơm dinh dưỡng về nhà.

Thương cân động cốt một trăm ngày[15], huống chi anh còn chưa bị thương cân động cốt chút nào đâu. Thường Mặc sống đến tháng thứ ba, Hạnh Phúc bắt đầu đuổi anh đi: “Anh cũng đã khôi phục hơn trước rồi! Người lớn mà biết thì làm sao bây giờ?”

“Được rồi, ngày mai anh sẽ chuyển đi.” Anh đáp ứng hết sức rõ ràng, rõ ràng đến mức Hạnh Phúc cảm thấy rất đáng ngờ.

Quả nhiên sáng sớm hôm sau, hai người vẫn còn đang lim dim ngái ngủ trong phòng đã bị hai bà mẹ bắt gian ngay tại trận.

Hạnh Phúc hung hăng trừng mắt nhìn Thường Mặc, anh mặc áo ngủ vào, vẻ mặt hết sức vô tội: “Mẹ, hai người sao tự nhiên lại đến đây?”

Bà Thường cười đến mức miệng không sao khép lại được: “Không có việc gì, chúng ta qua thăm hai đứa mà thôi.”

Về mặt bà Tương cũng hết sức ôn hòa: “Hạnh Phúc à, vẫn là cùng Thường Mặc về nhà ăn cơm đi, nhìn xem nhà bếp nguội ngắt thế kia, làm sao mà sống được chứ...”

Thường Mặc ôm Hạnh Phúc, đáp ứng đặc biệt vang dội: “Mẹ! Chúng con ngày mai sẽ trở về!”

Chờ hai bà mẹ đi rồi, Hạnh Phúc chỉ thiếu hung tợn đá cho anh một cước mà thôi: “Rốt cuộc anh có ý gì chứ?”

Thường Mặc cau mày khổ sở: “Làm sao anh biết được hai người sẽ qua đây vào lúc sáng sớm tỉnh mơ chứ?”

Hạnh Phúc hung tợn trừng mắt nhìn anh: “Anh lập tức chuyển đi ngay bây giờ cho em, lập tức! Lập tức!”

Thường Mặc cứng đầu vô lại ở tiếp ba ngày, ba ngày sau rốt cục thành công không cần phải chuyển đi, bởi vì Tương Hạnh Phúc phát hiện mình đã mang thai.

Hạnh Phúc muốn khóc, cô cảm thấy chuyện này quả thực là ô long đến cực điểm.

Chỉ có Thường Mặc là cao hứng phấn chấn: “Buồn bã gì chứ, nhanh lên, chúng ta đi kết hôn!”

“Em không muốn kết hôn với anh!” Hạnh Phúc một bụng oán khí, rốt cục bùng nổ: “Lần đầu tiên gả cho anh, lần thứ hai cũng lại gả cho anh!”

“Chuyện này có cái gì không tốt chứ! Hai lần đều gả cho một người, quá tốt còn gì! Quá vui mừng! Quá chung thủy như một!” Thường Mặc lăm mồm, vừa nói liền không ngừng lại được: “Bảo bối, đừng nóng giận, sẽ ảnh hưởng không tốt đến con. Anh phải đi gọi điện cho mẹ đã, bà nhất định sẽ vui quá mà khóc.”

Em nói xem hay là trước gọi cho ba đã. Anh sợ ông kích động quá, cao huyết áp thì làm sao bây giờ? Vẫn là không nên, trước nói cho mẹ anh biết, sau đó để bà chậm rãi báo cho ba...”

“Chuyện này sau hãy nói!”

“Như thế nào? Em không thích con trai? Vậy thì chúng ta sinh một đứa con gái đi, hai mươi năm nữa, hắc hắc, anh sẽ cả ngày soi mói đám tiểu tử thối kia, muốn theo đuổi con gái anh, không có cửa đâu...”

Hạnh Phúc tức giận đến mức oa một tiếng liền khóc, Thường Mặc liền ôm lấy cô: “Đừng khóc chứ, nếu không chúng ta sinh một đôi thai long phượng, có trai có gái, thế là tốt rồi...”

Hạnh Phúc có lẽ vẫn còn đang trong trạng thái tỉnh tỉnh mê mê, nhưng kỳ thật hạnh phúc đã sớm không còn xa nữa rồi.

Cứ như vậy đi, cứ như vậy hạnh phúc đi.

Tất cả mọi người cứ hạnh phúc như vậy đi, vĩnh viễn cho đến mãi mãi về sau.

[1] Điện quang thạch hỏa: hay điện quang hỏa thạch, Là chỉ, ánh sáng của tia chớp, lửa của đá lấy lửa. Vốn là từ của Phật gia, chỉ sự vật đến rồi đi trong chớp mắt. Hiện nay được dùng để miêu tả sự vật biến mất trong nháy mắt giống như tia chớp cùng lửa của đá lấy lửa. Cũng được dùng để chỉ hành động nhanh chóng, ra tay trước hạn định.

[2] Lục phủ ngũ tạng: Ngũ là năm, thứ năm. Tạng là bộ phận trong vùng ngực và bụng. Lục là sáu. Phủ là bộ phận trong vùng bụng.

– Ngũ tạng là năm bộ phận quan trọng trong vùng ngực và bụng của con người. Ngũ tạng gồm: tâm, can, tỳ, phế, thận.

Tâm là tim, can là gan, tỳ là lá lách, phế là phổi, thận là hai quả thận.

– Lục phủ là sáu bộ phận quan trọng trong vùng bụng của cơ thể con người. Lục phủ gồm: Vị, đởm, tam tiêu, bàng quang, tiểu trường, đại trường.

Vị là bao tử, đởm là mật, bàng quang là bóng đái, tiểu trường là ruột non, đại trường là ruột già. Tam tiêu là ba tiêu: thượng tiêu là miệng trên của bao tử, trung tiêu là khoảng giữa bao tử, hạ tiêu là miệng trên của bàng quang.

[3] Băng cơ ngọc cốt, thanh lương vô hân: da như băng giá, xương như ngọc, vốn đã mát rượi không đổ mồ hôi.

Xuất phát từ hai câu thơ trong bài Động tiên ca của Tô Thức.

[4] Đại thủy trôi miếu Long Vương: Tuy là người trong một nhà nhưng lại không thừa nhận quan hệ hoặc không muốn quen biết nhau, hoặc không biết đến nhau nên phát sinh hiểu lầm hoặc xung đột không nên có.

Truyền thuyết kể thật lâu trước kia bên bờ biển Đông Hải có một tòa miếu thờ Long Vương, cách không xa nơi đó là một khu đất trồng rau. Lão hòa thượng trong miếu và lão nhân nấu thức ăn là bạn tốt, thường xuyên chơi cờ tán gẫu.

Một hôm lão nhân thần bí nói vườn rau vốn trước đây chỉ do ông tưới nước, nhưng không hiểu sao từ hôm qua khi ông đến đã thấy rau được tưới đủ rồi. Lão hòa thượng nghe xong cũng thấy kì quái nên quyết định trộm đi xem. Đêm đó lão hòa thượng trốn cách vườn không xa, đột nhiên thấy một tia sáng trắng lóe lên, giống như có một con quái vật bay ra, nó giương đôi cánh lớn, nước giếng phun ra tưới ướt vườn rau. Liên tiếp ba ngày rồi đến ngày thứ tư, lão hòa thượng đem bảo kiếm theo chờ nó bay ra thì đâm một cái. Ầm một tiếng, trong chớp mắt cả vùng quanh miếu đều là đại dương mênh mông. Long vương giận dữ đem thủy binh đến giao chiến với quái vật. Sau mới biết ra nó là tam thái tử của Long vương, vì phạm luật nên bị đày ra Đông Hải chịu tội ba năm. Tam thái tử muốn lập công nên mới ở nhân gian làm chuyện tốt, không ngờ bị hòa thượng đâm kiếm nên mới tạo thành hiểu lầm.

[5]Brunch: là từ ghép của Breakfast và Lunch, tức là bữa ăn sáng và trưa, hay còn gọi là bữa sáng muộn.

[6]Bát Đạt Lĩnh: là nơi có đoạn Trường Thành được viếng thăm nhiều nhất, nằm cách trung tâm đô thị của Bắc Kinh 50 dặm (80 km) về phía tây bắc, nơi này thuộc địa giới của huyện Diên Khánh, Bắc Kinh. Phần Trường Thành chạy qua địa điểm này được xây vào năm 1505 dưới thời nhà Minh, cùng với một tiền đồn quan sự đã cho thấy vị trí chiến lược quan trọng của nó. Điểm cao nhất của Bát Đạt Lĩnh là Bắc Bát Lâu (), có cao độ 1.015 mét (3.330 ft) trên mực nước biển.

Tường thành có chiều cao thay đổi, trung bình là 7 mét, có đoạn cao đến 14 mét. Bức tường rộng trung bình 6,5 mét, ở đỉnh rộng 5 mét, có thể cho năm con ngựa cùng chạy hoặc mười người cùng đi theo hàng ngang. Bát Đạt Lĩnh và vùng Trường thành phụ cận được gọi là Yên Kinh bát cảnh.

[7]Kẻ lằng nhằng: nguyên văn là lạng hoa đào()

[8]Chỉ phúc vi hôn: được định sẵn hôn ước từ ngày còn bé.

[9]Quả dương mai: Đây là một loại quả màu hồng chỉ có ở Trung Quốc, có lợi cho tiêu hóa, có giá trị dinh dưỡng và là một loại thuốc có giá trị cao. Trong dương mai chứa rất nhiều loại thành phần dinh dưỡng như vitamin, khoáng chất và nguyên tố vi lượng cần thiết cho cơ thể, đặc biệt là chất anthocyanin chứa trong quả dương mai.

Anthocyanin là loại chất tự nhiên có tác dụng chống oxi hóa hiệu quả nhất ngày nay, nó tồn tại rất nhiều trong các loại hoa quả có màu đỏ, nó có tác dụng chống oxi hóa lớn gấp 50 lần vitamin E, gấp 20 lần vitamin C, vì thế có tác dụng phòng chống lão hóa hiệu quả. Hơn nữa, quả dương mai còn có tác dụng tốt cho máu và não, tăng khả năng miễn dịch, ngăn ngừa bệnh tiểu đường, tốt cho mắt và da...

[10] Giang Chiết: Cái này tứ nghĩ là Chiết Giang, nhưng không chắc cho lắm.

[11] Bồng dả uyên ương: hay còn được hiểu là chia uyên rẽ thúy, tức là chia cắt các cặp tình nhân.

[12]Thâu tâm đào phế: Thật lòng yêu thương, lấy hết cả tấm lòng, tim phổi ra vì người đó.

[13] Sát ngôn quan sắc: Sát là xét, quan sát. Ngôn là lời nói. Quan là xem xét. Sắc là sắc mặt.

Sát ngôn quan sắc là xét lời nói và xem sắc mặt thì có thể biết được tâm ý của người.

[14] Ô long: Chuyện gây xấu hổ, dở khóc dở cười.

[15] Thương cân động cốt một trăm ngày: Tức là bị thương ở gân hoặc ở xương chỉ trăm ngày là có thể khỏi.

—o0o—

Câu chuyện của chúng ta đã kết thúc rồi! Mọi người thấy sao về câu hỏi mình đã đặt ra ngay từ đầu truyện

Tất nhiên, mỗi người sẽ có một câu trả lời của riêng mình. Hạnh phúc, kì thật không ở đâu xa mà ở ngay bên cạnh chúng ta, chỉ có điều, người nào biết nắm giữ hạnh phúc, đó mới là người hạnh phúc đích thực!

Bạn sẽ làm thế chứ?

Chúc mọi người luôn hạnh phúc và vui vẻ, có được một năm mới ngập tràn niềm vui và nụ cười!

Say “Happy new year!”

Thân

Diệp Tử Vi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thoi-gian-hanh-phuc>